

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ rozpatrywany znak ma charakter odróżniający, oraz naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie ustosunkowała się do przedstawionej przez skarżącą obszernej argumentacji o charakterze faktycznym i prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — SAS Cargo Group i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-56/11)**

(2011/C 89/45)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: SAS Cargo Group A/S (Kastrup, Dania), Scandinavian Airlines System Denmark-Norway-Sweden (Sztokholm, Szwecja), oraz SAS AB (Sztokholm, Szwecja) (przedstawiciele: M. Kofmann, B. Creve, adwokaci, I. Forrester, QC, J. Killick i G. Forwood, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub w części;
- stwierdzenie, że skarżące nie ponoszą odpowiedzialności za globalne, pojedyncze, ciągłe i złożone naruszenie opisane w decyzji, a w razie konieczności stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim obciążałaby ona skarżące taką odpowiedzialnością;
- ponadto, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się właściwe w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie COMP/39.258 — Fracht lotniczy, w przedmiocie koordynowania różnych składników cen usług w zakresie przewozu towarów drogą lotniczą, w odniesieniu do dopłat paliwowych, dopłat z tytułu bezpieczeństwa oraz zapłaty prowizji od dopłat na rzecz spedytorów

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów.

- 1) W ramach zarzutu pierwszego skarżące podnoszą, że naruszono istotne wymogi proceduralne, jak również prawo skarżących do dobrej administracji, prawo do obrony oraz ogólną zasadę „równości broni”, poprzez odmowę udostępnienia skarżącym właściwych dowodów, zarówno obciążających, jak i uniewinniających, które Komisja otrzymała po

doręczeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, mimo iż w zaskarżonej decyzji wzięła pod uwagę te dowody (obciążające).

- 2) W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja nie posiadała stosownych kompetencji w zakresie, w jakim w decyzji zastosowano art. 101 TFUE/53 EOG do usług przewozu towarów drogą lotniczą polegających na wykonywaniu lotów na teren EOG, poprzez zastosowanie kryterium skutków, mimo iż nie ma ono znaczenia dla zastosowania rationae loci art. 101 TFUE/53 EOG oraz poprzez zastosowanie kryterium wdrażania w odniesieniu do sprzedaży realizowanych poza EOG.
- 3) W zarzucie trzecim skarżące twierdzą, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie postępowania skarżących oraz doszła do oczywiście błędnego wniosku, że postępowanie to stanowi dowód na to, że skarżące uczestniczyły w globalnym, pojedynczym i ciągłym naruszeniu, lub wiedziały o nim; co więcej szereg praktyk, na które powołano się w decyzji nie stanowi naruszenia właściwych przepisów z dziedziny konkurencji.
- 4) W ramach zarzutu czwartego skarżące twierdzą, że grzywna jest niesprawiedliwie i nieproporcjonalnie wysoka w świetle okoliczności, że skarżące nie uczestniczyły w globalnym, pojedynczym i ciągłym naruszeniu, jak również w świetle istotnych faktów (w tym okoliczności łagodzących), które należało wziąć pod uwagę przy ustalaniu wysokości grzywny nałożonej na skarżące.
- 5) W zarzucie piątym skarżące utrzymują, że prowadzone przeciwko nim (i innym podmiotom) dochodzenie jest selektywne i arbitralne, gdyż 72 innych przewoźników, którzy — zgodnie z treścią pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i decyzji — uczestniczyli w rzekomo nielegalnych spotkaniach lub rozmowach, nigdy nie zostało objętych dochodzeniem. Budzi to poważne wątpliwości na gruncie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.
- 6) W ramach zarzutu szóstego skarżące twierdzą, iż dopuszczono się naruszenia ich prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd, wyrażonego w art. 47 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, gdyż decyzja została wydana przez organ administracyjny, skupiający jednocześnie kompetencje w zakresie ścigania i wymierzania sankcji.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 1 grudnia 2010 r. w sprawie F-82/09, Nolin przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 stycznia 2011 r. przez Michela Nolina

(Sprawa T-58/11 P)

(2011/C 89/46)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Michel Nolin (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i E. Marchal)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie F-82/09 Michel Nolin przeciwko Komisji;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej do spraw Personelu i Administracji Komisji Europejskiej z dnia 19 grudnia 2008 r. o usunięciu wszystkich punktów za osiągnięcia i punktów pierwszeństwa wnoszącego odwołanie w następstwie awansowania go do grupy zaszerogowania AD 13 na podstawie art. 29 ust. 1 lit. a) pkt iii) regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasad legalności i pewności prawa mającego związek z tym, że SSP naruszył prawo rozstrzygając, iż w sytuacji braku podstawy prawnej Komisja mogła oprzeć zaskarżoną decyzję o ogólną systematykę ogólnych przepisów wykonawczych dla art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskich.
- 2) Zarzut drugi dotyczy niezastosowania się do zasady niedyskryminacji polegającego na tym, że SSP dopuścił się naruszeń prawa: i) decydując, iż dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej do spraw Personelu i Administracji posiada kompetencje pochodne, które nie zostały mu w sposób zgodny z prawem przekazane przez organ powołujący na podstawie art. 2 regulaminu pracowniczego; ii) decydując, że urzędnicy awansowani w oparciu o art. 29 i 45 regulaminu pracowniczego znajdują się w następstwie mianowania lub awansu w tej samej sytuacji z punktu widzenia prawa, podczas gdy ich sytuacje nie są identyczne ani pod względem proceduralnym ani pod względem pełnionych funkcji i wykonywanych zadań.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2011 r. — ISOTIS przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/11)

(2011/C 89/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Koinonia tis Pliroforias Anoichti stis Eidikes Anagkes — ISOTIS (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarżąca wcale nie naruszyła art. II.16.2 ogólnych warunków umów FP6, art. II.7.3 (poważne nieprawidłowości finansowe) i art. II.7.4 (fałszywe oświadczenia) ogólnych warunków umów eTEN oraz art. II.10.3 (naruszenie umowy i nieprzedstawienie informacji) ogólnych warunków umów CIP;
- stwierdzenie, że Komisja naruszyła sporne umowy, kwestionując kwalifikowalność kosztów skarżącej;
- stwierdzenie, że koszty w wysokości 932 362,44 EUR przedstawione Komisji przez skarżącą w ramach umów ACCESS-eGOV, EU4ALL, eABILITIES, EMERGE, ENABLE, ASK-IT, NAVIGABILE, EURIDICE i T-SENIORITY są kwalifikowalne oraz że skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić kwot przyznanych przez Komisję;
- stwierdzenie, że opóźnienie ze strony Komisji w wypłacie ostatnich transz przeznaczonych na finansowanie umów EU4ALL, ASK-IT i ENABLE stanowi naruszenie jej zobowiązań umownych;
- stwierdzenie, że Komisja jest zobowiązana zapłacić skarżącej kwotę 52 584,05 EUR powiększoną o odsetki liczone od momentu doręczenia niniejszej skargi z tytułu kosztów poniesionych przez skarżącą w ramach umowy EU4ALL;
- stwierdzenie, że Komisja jest zobowiązana zapłacić skarżącej kwotę 20 678,61 EUR powiększoną o odsetki liczone od momentu doręczenia niniejszej skargi z tytułu kosztów poniesionych przez skarżącą w ramach umowy ASK-IT;
- stwierdzenie, że Komisja jest zobowiązana zapłacić skarżącej kwotę 11 693,05 EUR powiększoną o odsetki liczone od momentu doręczenia niniejszej skargi z tytułu kosztów poniesionych przez skarżącą w ramach umowy ENABLE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi opartej z jednej strony na klauzulach arbitrażowych zawartych w spornych umowach, a z drugiej strony na prawie belgijskim, do którego odsyłają sporne umowy, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

W pierwszej kolejności skarżąca utrzymuje, że koszty, które przedstawiła Komisji, są kwalifikowalne i że nie naruszyła swoich zobowiązań umownych. W szczególności skarżąca twierdzi, że zarzuty, które Komisja postawiła jej po przeprowadzeniu audytu finansowego programów ACCESS-eGOV, EU4ALL, eABILITIES, EMERGE, ENABLE, ASK-IT, NAVIGABILE, EURIDICE i T-SENIORITY w odniesieniu do zarządzania finansami przez skarżącą i kwalifikowalności jej kosztów, są całkowicie bezzasadne. W związku z tym nie doszło do naruszenia jej zobowiązań umownych i jej koszty powinny zostać w całości uznane za kwalifikowalne.